

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXV., číslo 3

Vyšlo 15. 9. 2013

Z promluv svatého Teodora,

opata kláštera Studion v Konstantinopoli (759 – 826)

Ó, jak vzácným darem je kříž! Hle, jaká krása na pohled! Kmen kříže není jako onen rajský strom, na němž se snoubilo dobro a zlo; je celý krásný, skvělý napohled.

Neboť kříž plodí život, a ne smrt, dává světlo, ne tmu, uvádí do ráje a nevyhání z něho. Jako král vystupující k triumfu na válečný vůz, tak vystoupil Kristus na kříž, potřel vládce smrti d'ábla a vysvobodil z tyranova otroctví celé lidské pokolení.

A když byl Pán jako nejudatnější bojovník v boji na kříži zraněn na rukou i nohou a byl mu proboden božský bok, uzdravil naši přirozenost, smrtonosným hadem zmrzačenou, z ran zlých skutků.

Z rajského kmene kdysi vzešla naše smrt, z kmene kříže nyní prýští náš nový život. Z rajského stromu nás kdysi lstivý had oklamal, křížem jsme ho však zahnali. Jaká to nevidaná proměna! Místo smrti dostáváme život, místo porušení neporušenost, místo hanby slávu.

Křížem byla usmrcena smrt a Adamovi byl znovu vrácen Život. Kříž je slávou všech apoštolů, korunou všech mučedníků, posvěcením všech svatých. V kříži se oblékáme v Krista a svlékáme člověka starého. Kříž nás všechny shromáždil do jediného ovčince jako Kristovy ovečky a určil nás pro ovčín nebeský.

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 10.6. Daniel Zumr ze Šlapanic
- 7.7. Václav Rollinek ze Šlapanic
Lenka Justina Buchtová z Jiříkovic
- 13.7. Kamil Kokeš z Jiříkovic
Štěpán Bláha z Oleksovic
- 14.7. Mikuláš Daniel Coufal ze Šlapanic
Ema Kateřina Velanová ze Šlapanic
- 27.7. Adéla Jachymiáková z Holubic

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili:

- 1.6. Michal Holý z Kyjova a Alena Vágnerová z Brna
- 13.7. Roman Kokeš z Jiříkovic a Simona Kokešová z Jiříkovic
- 27.7. Jiří Rám ze Žamberka a Lenka Filipová z Podolí
- 3.8. Petr Otoupalík ze Šlapanic a Lucia Poláčková ze Šlapanic
- 17.8. Tomáš Kubín z Tvarožné a Zdeňka Grolichová z Podolí
- 31.8. Jindřich Janoch z Jiříkovic a Barbora Buchtová z Jiříkovic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 16.6. Milada Bartušková ze Šlapanic (*1935)
- 27.6. Emilie Spáčilová z Jiříkovic (*1927)
- 5.8. Miroslav Res ze Šlapanic (*1941)

Z KALENDÁŘE

- 15.9. Hody v Praci
- 15.9. Pobožnost u červeného kříže v Podolí
- 21.9. Pouť na Vranov
- 21.9. Hody v Podolí
- 29.9. Modlitba u kříže a Božích muk na Tuřance
- 2.10. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 31.10. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 24.11. Adorační den ve Šlapanicích
- 1.12. 1. neděle adventní
- 5.12. Návštěva nemocných ve Šlapanicích

PŘEDSTAVUJEME - P. JAN NEKUDA

1. srpen 2013 se stal dnem, kdy se v naší farnosti po 10 letech vystřídali duchovní správci. P. Miloš Mičánek odešel do Luk nad Jihlavou a do naší farnosti přišel P. Jan Nekuda z farnosti Pozořice, kde sloužil 19 let. Rádi bychom se o otci Janovi dověděli více.

Otče Jene, odkud pocházíte?

Narodil jsem se v Ivančicích, ale bydleli jsme v Zakřanech u Rosic.

Jak vzpomínáte na svou rodinu?

Vzpomínky mám hezké. Maminka pochází z Ostravska (z „prajzké“), do Zakřan se přivdala. Děda byl sedlák, po nástupu komunismu byl přinucen vstoupit do JZD, a stal se jeho prvním předsedou. Tatínek jezdil celý život v JZD s traktorem. Jsem nejstarší ze 4 sourozenců, mám bratra a 2 sestry. Vírou naše rodina zprvu moc nevynikala (vzpomínám si, jak maminka jednou na víkend odjela a protože jsme s bratrem byli hodní, tatínek nám dovolil, že v neděli nemusíme do kostela. Až se maminka vrátila, schytali jsme to všichni ☺). Později rodiče poznali Schönstattské hnutí a dnes vidím, jak tím celá rodina duchovně vyrostla.

Jaká byla Vaše cesta na teologická studia?

Ve své cestě nemůžu nespátřovat Boží vyvolení a vedení. Od malička jsem rád četl, od 2. třídy jsem chodil ministrovat. Ministrování mi moc dlouho nevydrželo, protože jako ostatní kluci jsem považoval za slušné, aby s odchodem ze zakřanské malotřídky se ministrování přenechalo těm mladším. Důležité pro mě bylo gymnázium, kde jsem poprvé potkal opravdu věřícího spolužáka. On chodil ministrovat, považte i v 15 letech! Když mi vyprávěl, co všecko prožili s naším panem farářem, třebaže byl ze sousední farnosti, začal jsem mu závidět a nesměle jsem se k oltáři vrátil. S ním jsem také poznal z dnešního hlediska velmi jednoduché společenství mladých, které ovšem pro mě mnoho znamenalo. Jako období velkého vnitřního růstu vidím dobu, kdy jsem se rozhodl chodit téměř denně na mši. Před maturitou mi někteří i trochu neomaleně nazačovali, že bych se hodil pro kněžství. Bylo mi to nepříjemné a říkal jsem si, že už proto nepůjdu, protože bych jim udělal radost. Byl jsem přijat na vysokou školu v Brně a v poklidu jsem si rok studoval. Ale na začátku 3. semestru jsem začal cítit, že se něco děje, a kolem vánoc už mi bylo jasné, že mě Pán volá na svou cestu. Přišlo to tak nějak zničehonic, bez viditelných vnějších podnětů. Ve škole jsem si podal žádost o přerušení, vyřídil potřebné dokumenty a už na přijímacích v semináři jsem se dověděl, že budu přijat. No a tím to všecko začalo.

Čemu jste se rád věnoval v mládí a jaké jsou Vaše koníčky dnes?

Jako malý kluk jsem měl takové ty běžné klukovské záliby, rád jsem četl, pokoušel se modelařit, jezdil jsem na kole. Také jsem se zajímal o hvězdy a vesmír, postavil jsem si malý hvězdářský dalekohled. Asi v 17 letech mě začalo bavit fotografování a tak trochu mě to drží dodnes. Na kolektivní sporty jsem nikdy moc nebyl (v tom svatě závidím otci Milošovi). Ve škole jsem rád hrával fotbal, ale jen tehdy, když jsme mohli s podobně postiženými spolužáky vytvořit „béčko“, mohli si hrát po svém a nemuseli poslouchat nadávání šikovnějších, že jim kazíme hru.

Dneska rád obdivuji přírodu – ať už pěšky nebo z kola, pokouším se zachytit viděné, učím se obdivovat nádheru Božího stvoření a těším se, že nám Pán jednou dopřeje uvidět krásu světa bez závoje porušení a pomíjivosti.

Šlapanice jsou Vaším šestým místem. Co byste u nás rád realizoval?

Co bych rád realizoval? Pokračovat na cestě osobní svatosti a růstu Božího království spolu s vámi se všemi. Nejsem manažer s vizí, spíš se snažím reagovat na konkrétní věci a učit se číst v událostech pokyny Boží vůle. Zatím se spíš ve věcech poněkud topím, stále ještě něco hledám v krabicích a každou chvíli zjistím, že jsem něco popletl či zapomněl.

My laici vnímáme přesuny kněží velmi bolestně a o to víc těžké to musí být pro Vás. V čem vidíte přínos stěhování a co je pro Vás naopak těžké?

Že to pro vás nebylo vůbec jednoduché, to jsem už tak trochu vycítil. Přijít do farnosti po knězi starém, nemocném či nešikovném, a zazářit, to není žádný kumšt. Ale je těžké

je přijít po faráři, jakým byl otec Miloš. Kdybych neměl jistotu Božího pokynu, vyjádřeného hlasem církve – dekretem biskupa, nikdy bych se sám takového kroku neodvážil. Na druhé straně, kdo je schopen přijmout změnu, není ještě duchovně starý. Konečně, ani Pán Ježíš, ani apoštolové se nikde neusadili natrvalo, ale šli tam, kde to bylo potřeba. A my kněží jsme se Ježíše ve způsobu života rozhodli následovat, celibátem i nezabydlením se na věky věků. Konkrétní stěhování, kdy člověk musí opustit místo, vztahy, věci fungující a známé – copak to není škola toho, že nám tady na zemi nic definitivně nepatří a že jednou budeme muset opustit úplně všechno?

Ví se o Vás, že patříte ke hnutí Focolare. Můžete nám toto hnutí a Vaši úlohu v něm přiblížit?

Hnutí Fokoláre, (oficiálním názvem Dílo Mariino) vzniklo v Tridentu v r. 1943, kdy uprostřed válečné zkázy (Trident byl v té době silně bombardován) skupina děvčat seskupená kolem Chiary Lubichové zatoužila žít do hloubky některá slova z evangelia a najít v životě ideál, který se nezhroutí nikdy. Zpočátku neměly vůbec touhu zakládat nějaké nové hnutí. Teprve později pochopily, že se kolem nich cosi děje. Když pak přišly za tridentským biskupem a vyprávěly mu svou duchovní zkušenost, on odpověděl: „Zde je prst Boží.“ Dnes je toto hnutí rozšířené asi ve 187 zemích světa, má definitivní papežsky schválené stanovы a první blahoslavenou – Chiaru Luce Badano. Do bývalého Československa proniklo mezi léty 1963–68. Mezi jeho cíle patří vytvářet jednotu mezi lidmi a uskutečňovat vzájemnou lásku, aby se naplnila Ježíšova slova „Ať jsou všichni jedno, ... aby svět uvěřil“, „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ Hnutí jsem poznal v semináři a postupem let jsem pochopil, že toto má být moje duchovní cesta. V současnosti žiji ve společenství bratří kněží naší diecéze, pravidelně se scházíme, společně se modlíme, rozjímáme, vzděláváme se, ale také odpočíváme – každý rok jezdíme na společnou dovolenou. Život ve fokoláre mi dává jednak opravdovou rodinu a společenství nejenom kněží, jednak je pro mě garancí kvalitní duchovní i lidské formace.

P. Jan Nekuda

**** 1961, Ivančice***

studia: 1976 – 80 gymnázium v Zastávce u Brna, 1980 – 82 přírodovědecká fakulta MU v Brně (tehdejší UJEP), teologická fakulta v Litoměřicích (1982 – 1989), Institut kanonického práva při Papežské katolické univerzitě v Lublinu (Polsko), 1998 – 2000 farnosti: Rajhrad (1989 – 1990), Blansko (1990), Loděnice u Mor. Krumlova (1990 - 1991), Přichovice u Tanvaldu (1991 – 1994), Pozořice (1994 – 2013), Šlapanice člen Hnutí Focolare ČR

za rozhovor děkuje Ivana Horáková

FARNÍ TÁBOR POZDATÍN 2013

Gal to je lesa pán,
zvěř je milován,
gal to je lesa král
a každý Říman se ho bál!

Co se děje?
Vesnice hoří?
Nebo řádí kuny, tchoři?
Že by Říman, lesní pynch?
Já bych ho nejradši
napích!

Gal to je lesa pán,
zvěř je milován,

gal to je lesa král
a každý Říman se ho bál!

Máme výborný plán,
lektvar je umíchán,
až já si jeden dám,
tak divočáky nachytám.

Tomu já říkám plán,
tímto je ujednán!
Gal to je lesa král
a každými je milován!

Takto zněla hymna letošního sedmého farního tábora v Pozdatíně. Tentokrát jsme se ocitli v dobách Asterixe a Obelixe. Vařili jsem kouzelný lektvar, putovali po Galii, setkali se s Římany. Několikrát nás v naší galské vesničce navštívil náš bývalý pan farář Miloš a cestu za námi si našel i nový pan farář Jan Nekuda. O naše bříška bylo, ostatně jako vždy, skvěle postaráno naším Kucharixem – Slávkem Medkem. Společně jsme si užili spousty legrace, zažili různá dobrodružství a poznali nové kamarády.

Za to všechno největší poděkování patří naší Bonemíně – Hance Kotulanové, která tento tábor, stejně jako šest předchozích, skvěle připravila. Dále poděkování naší zdravotnici Peti Kotulanové, která se starala o všechny naše bolístky. Velký dík patří také všem vedoucím, kteří si vyhradili svůj volný čas, aby ho mohli strávit s dětmi.

Nemenší poděkování si zaslouží také otec Miloš a ti, kteří nás doprovázeli svou modlitbou. Věřím, že tento tábor nebyl posledním, a že se příští rok znovu setkáme v Pozďatíně.

Lucie Králová

VELKÉ PODĚKOVÁNÍ ORGANIZÁTORŮM FARNÍHO TÁBORA

*Děkujeme hlavní vedoucí, oběma kněžím, zdravotnici, ostatním vedoucím,
kuchařům a všem,*

*kteří svůj volný čas věnovali našim dětem po dobu
farního tábora v Pozďatíně.*

*Děti přijely nadšené, ani se jim domů nechtělo.
Už teď se těší na příští rok.*

Moc si vaší náročné a obětavé práce vážíme.

I díky vám je naše farnost taková jaká je!

*Díky za nápady, nadšení, ochotu mknout
a nechat děti odvézt se v suchu auta,*

díky za úsměvy a laskavost, za volný čas,

*kteří jste mohli strávit jinak, jinde, s někým jiným,
díky za oči otevřené a za to,*

*že jste nám děti přivezly nejen plně zážitků a nadšení do života
ale taky v pořádku! :-)*

DÍKY MOC!

rodiče táborníků R+ V+ I

HLUČNÉ. TAKOVÉ BYLO SETKÁNÍ V RIU

Je to asi půl roku, co jsem zvedla telefon svého kolegy z Proglasu. „Chceš do Ria?“, ptal se a já si napoprve představila lokál provozovaný párem Brazilců nedaleko brněnského náměstí Míru. Chvilí jsem přemýšlela, co je to za podivnou slovní hříčku a jak bych na ni měla reagovat – nabídka služební cesty přes půl světa mi na mysl nepřišla... „Jedná se o Světový den mládeže organizovaný Sekcí pro mládež České biskupské konference,“ slyšela jsem svého kolegu, jak se mi snaží vysvětlit základní souvislosti a stále se nemohla probrat z překvapení. Rozhodující slovo zaznělo o několik minut později – ANO! ... a tak jsem se na konci července (spolu se svým manželem Pavlem) setkala s papežem Františkem.

Jaké to bylo? Hlučné, báječné, namáhavé. A taky – život měnící. S diktafonem v ruce jsem se na to v závěru setkání zeptala hned několika českých poutníků: „Nechce se mi domů. To, co tu zažívám, nejde slovy popsat. Asi jde hlavně o to, že jsem si uvědomila,

že nejsem ve víře sama (...). Setkal jsem tu s tolika báječnými lidmi a prožil také chvíle velmi intimní modlitby. Po svém návratu domů bych chtěl žít jinak.“ Jasně – začít znovu a lépe. Vpustit Boha do svého života, dovolit mu podílet se na každodenních rozhodnutích. Možná o něm také více svědčit – tak, jak o tom při setkání s argentinskou mládeží mluvil papež František: „Chci, aby lidé v diecézích vyšli ven, chci církev v ulicích. Přeji si, abychom se bránili všemu tomu, co je světské a pohodlné, abychom se střezili uzavřenosti do sebe – do svých farností, internátních škol a institucí. Ty všechny musí ze sebe vyjít. Chci, aby mladí byli hluční!“

A bylo to tu. „Svatý otec si přeje hlučnou mládež,“ slyšela jsem snad ve všech jazykových mutacích v ulicích Ria de Janeiro. „Pojďme si zazpívat (zahrát fotbal) pomodlit se,“ zaznívalo často z různých stran a ve výsledku se dělalo vlastně cokoliv. Ostatně proč ne – volného času bylo nad míru. Čeští poutníci jej využívali buď k prohlídce města (turisticky nejatraktivnější byla zejména pláž Copacabana, socha Krista na hoře Corcovado a takzvaná Cukrová homole) nebo k setkání s římským biskupem a ostatními věřícími. Možností bylo také zůstat v Národním centru při kostele Neposkvrněného početí Panny Marie a účastnit se připraveného programu.

„Máme neuvěřitelné štěstí. Místní nás přijali s otevřenou náručí, snaží se pomáhat s organizací, ubytováním a dalšími záležitostmi. Stali jsme se součástí rozjásaného národa,“ komentoval spolupráci české strany s brazilskou českobudějovický biskup Pavel Posád. Ten spolu s kardinálem Dominikem Dukou a dalšími kněžími doprovodil výpravu přibližně sto padesáti českých poutníků – sám vedl dvě katecheze inspirované mottem poselství Světového dne mládeže: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy.“

K službě beze strachu vyzýval v závěrečné bohoslužbě na pláži Copacabana také papež František. Svá slova adresoval více než třem milionům lidí krátce před tím, než oznámil místo a termín konání následujícího setkání – KRAKOW 2016. „Modleme se za mladé lidi, kteří zamíří do srdce Evropy, a už nyní se připravujeme na další setkání s Kristem,“ vzkazuje věřícím ředitel Sekce pro mládež České biskupské konference pater Jenda Balík. K jeho apelu se přidává také autorka tohoto článku a čtenářům přeje dobrý vstup do nového školního roku.

Hana Sedláková

OHLÉDNUTÍ ZA CHARISMATICKOU KONFERENCÍ

Katolická charismatická konference (KCHO) se letos konala ve dnech 10. - 14. července na brněnském výstavišti. Jak bylo patrné, návštěvnost tohoto ročníku byla svými 7000 návštěvníky rekordní. Mezi přednášejícími se objevila jména: P. Vojtěch Kodet – člen národního týmu CHO ČR, Charles Whitehead – čelní osobnost Obnovy ve světovém měřítku, Kateřina Lachmanová – koordinátorka KCHO, Oldřich Selucký – scénárista a spisovatel, Karel Řežábek – pastor Křesťanského společenství Plzeň, P. Aleš

Opatrný – profesor KTF UK v Praze, Veronika Barátová – Komunita Blahoslavenství, P. Petr Karas – Národní služební tým Obnovy (Dolní Bojanovice).

Na podiu opět visela nádherná ikona, znázorňující radostného Ježíše s rozepjatýma rukama, který se dívá na trochu ustrašeného Zachea, ukrytého ve větvích stromu. (Už jen sedět a dívat se na pohled Ježíšových očí a Jeho silné paže by vydalo na několik hodin.) Zobrazovala motto konference, úryvek z Lukášova evangelia: „On je hostem u hříšného člověka.“ Každý z přednášejících se tohoto úryvku ujal ze svého pohledu. Uvádíme několik výňatků z přednášek.

P. Vojtěch Kodet:

„Čistý je ten, koho Ježíš obmyl svou krví.“

„Od Boha nás neodvedou třeba peníze (jako takové), ale hořkost, že nemám to, co ostatní.“

„Každý rád něco schováváme. Je třeba přijmout sám sebe! Nepřijetí sebe se rodí v dětství.“

„Pán nás k sobě táhne skrze naše slabosti. Pán potřebuje lidi křehké, na kterých se projeví Boží milost. Máme přijmout svoji slabost.“

Pán neříká: „Polepši se a pak přijď!“ Jen ten, kdo pozná Ježíše, teprve pak má sílu se měnit.

„Nechat se Bohem najít. Potřebuji zakusit, že já jsem pro Boha jedinečný, že kvůli mně vystoupí z davu.“

Karel Řežábek:

„Bůh mě povolal jménem.“

„I na nejprostších činech záleží a záleží na nich navěky.“

„Musíme mít Boží zbroj.“

„Reptání = duchovní koroze.“

„Nitro se sytí ovocem úst. Mluvím-li krásné věci, nitro se sytí.“

„Pán chce, abychom ve světě byli jako ovce mezi vlky, aby se tím víc ukázala Boží moc, abychom byli závislí na Boží pomoci.“

Charles Whitehead:

„Modlitba ženy je velmi silná. Papež František chtěl, aby se za něj ženy modlily... a je z něj papež!“

„V Zacheovi působil Duch svatý. První skutek, který po setkání s Ježíšem udělal, bylo, že polovinu majetku dal chudým.“

„Nezákladnější myšlenka KCHO je otevřít mysl i srdce Duchu svatému.“

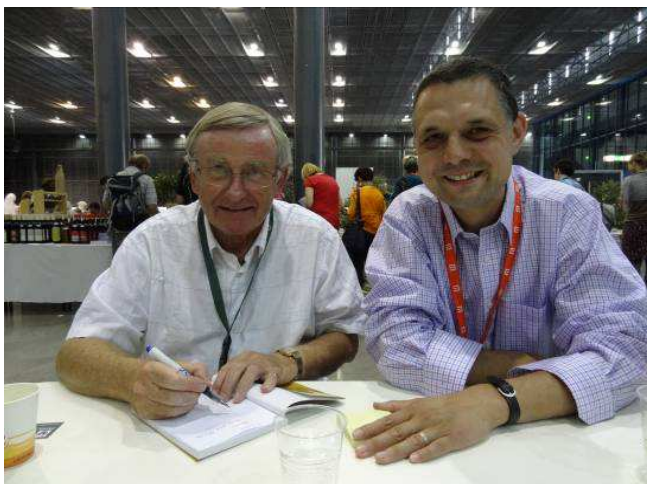
„Bůh nás bude utvářet do podoby, ve které nejlépe odpovíme na Jeho volání.“

„Charles a jeho manželka Sue se stali blázny pro Krista.“

„Aby nás Bůh mohl použít, musíme být prázdnými.“

„Prosit o odpuštění za každou nepravost.“

„Během adorace volat o nové naplnění. Děkovat za dar nového života a spásy.“

hlavní host programu Charles Whitehead (vlevo) a překladatel Tomáš Audy

Kateřina Lachmanová:

„Pane, nemohl bych Tě hledat, kdybys mě Ty už dávno nenašel.“

„K Zacheovi se na večeri pozval Pán Ježíš sám.“

„Nespravedlivá mzda křičí před Hospodinem. Naše minulé hříchy Pán odpustil, ale očekává, že své údy, které jsme dávali do služby hříchu, dám do služeb dobra. Něco jako „restituce“. Např. kuchař, který dříve kradl, teď vaří zadarmo na farách.“

P. Petr Karas:

„Chcete žít duchovně? Tak začněte a vytrvejte!“

„Proč, Bože, mlčíš?...Jít ve víře dál, i když prožívám temnotu a tíží Božího mlčení.“

„Co nám pomáhá hledat Boha?“

- je to On, který se dotýká mého srdce
- skrze modlitbu nás třeba Pán k něčemu zve, máme odpovědět
- nejkrásnější cestou k Bohu je poznat Krista
- cesta k Bohu je spíš cesta po hřebeni, než v údolí
- vidět Krista ve stvoření
- nenechat se ostnem bolesti, hříchu, nemoci ...vzdálit od Pána
- objevit čistotu a jednoduchost dětských očí
- Matka Tereza vedle lidí ke Kristu službou
- mluvit pozitivně.

„Jako katolíci máme rezervy v přivádění lidí ke Kristu. Nezájímá nás spása duší našich bližních.“

„Když dělám něco nedokonale, ještě to neznamená, že toho mám nechat.“

„Máme často strach jít do neznáma, na nejistou ‚vodu‘.“

„Máme (mylnou) představu, že vše mají udělat kněží a biskupové.“

„Sv. Benedikt: ‚Víru může dát jenom Bůh, ale Ty mu můžeš pomáhat.‘“

Přestože na každém kroku jsme mohli mít návštěvníky ze všech krajů naší republiky, prostor pro ticho, soukromí a soustředění byl stále nadosah. Své krásné zážitky mají i děti z dětské konference, kde pečlivě a s chutí hlídají „citrusy“ (mladí od 16 let). Letos se starali o 620 dětí pečlivě označených jmenovkou a rozčleněných do komorních skupinek. Jejich program se odehrával uvnitř coby tvůrčí dílničky, divadla, zpívání, anebo venku honičky, hry, jízdy na kole, koloběžkách apod.

parta „citrusů“ – dobrovolných hlídačů

rekordních, spokojených 7000 účastníků letošního ročníku

Celou konferencí skvěle provázela kapela Chapela, jejíž CD jsou k dostání na konferenčním webu. Přijměte i vy pozvání k setkání s Ježíšem a nebojme se být zvědavým Zacheem, vždyť nakonec dopadl velmi dobře ☺. Hostil samotného Boha!

Stránky konference jsou <http://konference.cho.cz/>. Zde najdete fotodokumentaci a je možné si objednat přednášky z letošního i minulých ročníků.

Příští ročník se koná ve dnech 9. - 13.7.2014 opět v Brně v areálu BVV.

vděčně vzpomíná Ivana Horáková

PODĚKOVÁNÍ P. JOSEFA VLČKA

Ke zlatému jubileu kněžství jsem dostal hodně blahopřání. Děkuji ze srdce všem, zvláště p. kard. Mons. Dominiku Dukovi, arcibiskupu Janu Graubnerovi a našemu biskupovi Vojtěchovi i dalším biskupům, kněžím a věřícím. Potěšila mne srdečná slova kazatele ICLic. P. Pavla Kopeckého, církevního soudce a vizitátora několika děkanství, ústředního duchovního rádce Orla, faráře v Čebíně a Drásově, s jehož rodinou se známe již dlouhá léta. Daroval mi krásnou bílou mariánskou štólu z Itálie.

Děk P. Mičánkovi za uspořádání slavnosti i pohoštění na faře, chrámové schůle za krásné zpěvy, spolupracovníci Proglasu paní Ivaně Horákové za službu lektora, rovněž farnímu kronikáři p. Josefu Mikuláškoví. Mons. Václavu Fišerovi za to, že s námi koncebroval a 9. 8. jsme s ním oslavili jeho životní 90- ku v chrámu Páně sv. Václava a Anežky v Hustopečích, který sám budoval r. 1994, s jeho osmi bývalými kaplany.

P. Dokládal nemohl přijet, protože měl doma první sv. přijímání. Pán Bůh zaplat' za dárky od farnosti, pozdrav krojované mládeže, Městskému úřadu Šlapanice a další. Těším se, že se zdaří pout' do Svaté země v listopadu. Z písemných gratulací mne zaujala od jmenovce Josefa Vlčka, redaktora Světla, který oslavil 93 let a měl ve stejnou dobu mši sv. ve starém obřadu. P. František Lízna píše, že vzpomíná na pout' s paní prof. Umláškovou a připojuje článek o duchovní správě vězňů na Mírově. Je tam poznámka, že by se dnes P. Ježíš narodil v nejhudší romské čtvrti.

Psala i neteř z Aljašky. Panu Josefu Kopeckému děk za článek ve šlapanickém zpravodaji. Zúčastnil jsem se i oslavy 50. narozenin P. Milana Vavra, děkana ve Slavkově a vítání našeho nového p. faráře Jana Nekudy, kterému přejeme hodně úspěchu a Boží pomoci na přímluvu P. Marie. Připojuji ukázky blahopřání.

Brněnský pan biskup Vojtěch píše: „Ať denně nacházíte v Ježíši Kristu bohatství všeho druhu a štědrě z něho rozdáváte dál.“

Pan biskup František V. Lobkowicz, sídelní biskup ostravsko-opavský, mi děkuje v přípisu z 3. 6. 2013 s biskupským znakem a heslem Pro vita mundi. Píše: „Vážený otče Josefe, srdečné díky za zaslání knihy Šlapanické pověsti a vzpomínky. Ozývá se v ní mnoho z Vašeho života, z života Vaší maminky, z toho, co zůstalo zachováno nejen na papíře, ale také hluboce vryto do duše. Řádky vzpomínek, veršů a modliteb dovedou

pohladiť i povzbudit. Díky za toto milé dílko i za blahopřání k 17. výročí mé diecéze. Já sám přikládám své blahopřání k Vašemu zlatému kněžskému jubileu a vyprošuji mnoho radosti, pokoje a síly. Pán ať žehná.“ - V Kristu podepsán + František V. Lobkowicz.

Na blahopřejném listě čteme: Otče svatý, posvět' je pravdou. Jako ty jsi mě poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa, praví Pán (J 17,17 - 18). „Milý otče Josefe, přijměte mé upřímné blahopřání k Vašemu kněžskému jubileu. Slavíte padesát let kněžství. Chci Vám vyprosit hojnost síly pro všechny okamžiky Vaší kněžské služby, pro stálou nabídku života pro Pána v duchu vyvolení, které On sám potvrdil nezrušitelným znamením milosti a darem Ducha svatého. Kéž milost, kterou budete čerpat z Eucharistie, Vás stále více proměňuje v podobu Krista - Služebníka, v němž má lidstvu zazářit největší dar Boží lásky.“ Žehná František V. Lobkowicz. - Ostrava 23. 6. 2013 - v barevné sloze s katedrálou Božského Spasitele v Ostravě.

Pozdravný list od kardinála Dominika Duky OP, arcibiskupa a primase. Heslo: In spiritu veritatis (= V duchu pravdy) - Praha den 21. června 2013. „Milý otče Josefe, srdečně Vás zdravím od naší katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha a rád se připojuji k jistě početnému zástupu gratulantů, kteří Vám přicházejí blahopřát ke krásnému zlatému výročí, k 50 letům kněžské služby. Každé takovéto výročí je důvodem k zamyšlení a pohledu zpět. Dovolte tedy, abych Vám vyjádřil svůj upřímný dík za Vaši dosavadní vykonanou práci i osobní oběti, přinesené pro Krista a jeho svatou Církev. Zároveň Vám do dalších let kněžské služby přeji hojnost darů Ducha, dostatek psychických i fyzických sil, abyste byl i nadále dobrým a věrným služebníkem našeho jediného a pravého velekněze Ježíše Krista. V modlitbě Vám k tomu na přímluvy Panny Marie vyprošuji Boží požehnání.“ + kard. Dominik Duka v. r.

S díky nesmím zapomenout ani na p. kuchaře Sedláka a dárek knihy Josefa Mikuláška Rodinný krb, zdobené pateny pro nemocné z Aljašky, přání cti. sestry Diany OP z Polska a od Matice svatohostýnské atd.

Potěšilo mne trojí blahopřání v Proglase.

S díkem P. Josef

HVĚZDY PADAJÍ I VE DNE

„Vidíš padat tamtu hvězdu?“ zeptal se klouček nadšeným hlasem, malým prstem ukazoval směrem k obloze a rozzářenými očky se upřeně zadíval na ženu ležící hned vedle. Nina si opět připadala být malou holčičkou. Jakoby ležela v trávě schoulená do klubíčka, v ruce křečovitě svírala panenku a palcem jí hladila hedvábné vlasy, které se ve svitu slunečních paprsků leskly jako zlato. Náhle se však vrátila zpět do reality a prudce se posadila.

„Ale odkdy padají hvězdy ve dne?“ zeptala se a upřela zrak na svého syna.

„Já nevím,“ chlapeček se také posadil a se zděšeným výrazem odpověděl.

Lekl se. Báł se, že řekl něco špatného, a proto si začal hrát s kouskem pampelišky, který se povaloval těsně vedle něj. Sklopil zrak a čekal.

„A víš alespoň kam spadla, Pěťo?“ zeptala se Nina, nechtěla jej vylekat.

„To víš, že vím. Tam!“ chytl ji nadšeně za ruku a oba se vydali směrem k malé studánce.

Počasí jim letos přálo. Konec léta byl teplý, listy stromů byly nadnášeny mírným vánkem, obloha byla jasná a bez mraků. Ideální počasí pro kluka, který šel poprvé do školy a měl z toho pořádný strach. Oba došli až k lesní studánce a chlapec byl plný nedočkavosti.

„Pojďme hledat, kam ta hvězda spadla,“ poskočil radostí.

„Kdo ji najde, toho bude,“ prohlásila Nina. V ten moment oba padli na kolena a začali prohledávat okolí studánky.

„Mám ji, mám ji! Já ji našel,“ pisklavý hlásek se rozezněl po lese a malý klučina začal tancovat kolem studánky. Smál se při tom tak hlasitě až vyplašil veverku, která nedaleko sbírala oříšky. *Je ještě tak malý*, pomyslela si Alžběta a s prudkým návaem lásky svého synka pevně objala.

„Šikulka,“ pohládila ho po vlasech a pomalu vstala.

„Bude to můj talisman,“ řekl a v ruce si pohrával s malým zlatavým kamínkem, který pro dospělého člověka neznamená nic výjimečného, ale pro dítě představoval velký poklad.

Ještě chvíli se procházeli lesem, drželi se za ruce a užívali si chvilky plné lásky a štěstí. Poté nasadli do nedaleko zaparkovaného auta a odjeli zpět domů.

Začátek školního roku přišel brzy a s ním i mraky a déšť. Každé ráno Pěťa pevně svíral svůj nový amulet a vyrážel s ním do školy. Nechával si jej schovaný v pouzdře a doufal, že mu přinese štěstí. Když dostal svou první jedničku měl z ní opravdu velkou radost a veškerou zásluhu připisoval svému talismanu – hvězdě, která ve dne spadla z nebe.

Jednou se však stalo něco nečekaného. Malý zlatavý kamínek se po cestě domů vytrousil z kapsy, spadl na zem a s praskavým zvukem se zlomil. Zapadl mezi kamení na chodníku a jeho barva ztratila svou zář.

„Mami!“ křičel uplakaný klouček a ukazoval na kapsu svých kalhot.

„Co se stalo?“ zeptala se Nina s ustrašeným výrazem ve tváři.

„Ztratil jsem svůj talisman, hvězdu,“ oznámil Pěťa a slzy se mu kutálely po tváři.

„Ale to přece nevádí,“ utěšovala ho Nina, „najdeš si jinou hvězdu,“ řekla a utírala mu slzy. „Vadí. Byla to kouzelná hvězda, dodávala mi sílu a štěstí.“ Nina chlapce pohládila po vlasech a přitiskla si ho k sobě.

„Díky ní jsem měl samé jedničky,“ oznámil mamince a zadíval se jí do očí.

„Ale to přece není pravda,“ řekla Nina a konečky prstů se dotkla tváře svého synka, „celou dobu jsi to byl ty. Byl jsi šikovný, snažil se a věřil si, proto se ti vše tak krásně dařilo. Uvidíš, že i bez talismanu budeš mít pořád samé jedničky.“

Školní dny ubíhaly a ačkoli chlapec nevěřil, že by cokoli zvládl bez pomoci svého kouzelného amuletu, dařilo se mu stejně dobře jako doposud. Brzy proto poznal, že nejdůležitější je snaha a víra, kterou žádný amulet nenahradí.

Veronika Soldánová

HORA KŘÍŽŮ – KŘÍŽU KALNAS LITEVSKÝ SYMBOL VÍRY A NADĚJE

V letošním roce jsem cestou Pobaltím navštívila zcela ojedinělé poutní místo, které nemá ve světě obdoby. Nachází se v Litevské republice, která je menší než ta naše, obývají ji necelé čtyři miliony obyvatel, z nichž osmdesát procent se hlásí k římskokatolické církvi. Litva je země naprosté roviny, země nekonečné zeleně, širokých obzorů, barevných dřevěných domečků v udržovaných zahrádkách, země pasoucích se krav, země lesů, mokřin, země jantaru, který Baltské moře neustále vynáší na své břehy, země, kde se velice brzy dá rozpoznat, že jejím symbolem jsou čápi, které zdejší lidé mají ve veliké úctě. Je to také země jezer a řek, země národních parků a rezervací, z nichž historický národní park Trakai je jediný svého druhu mimo USA na světě. Jedná se o jezernatou oblast země se dvěma hrady, kde se v dávných dobách formovala litevská státnost.

Je to také země, která si prožila své. Po staletí se tu v nadvládě střídali mocní sousedé, němečtí rytíři, Švédové, Rusové, dlouhá léta bylo zakázáno mluvit, číst a učit litevsky jako reakci na rolnické povstání v roce 1863 proti Rusku. Potom Litvu nakrátko obsadili Němci a od roku 1940 se stala součástí Svazu sovětských republik. Mnoho lidí skončilo na Sibiři nebo dobrovolně v emigraci až do roku 1990, kdy byla vyhlášena nezávislost na SSSR.

Země dalek a zelené roviny, kde člověk nemůže žádnou horu očekávat, a přece Litevská republika svoji Horu má, a to zcela ojedinělou, jaká nikde jinde neexistuje. Má Horu křížů – KŘÍŽU KALNAS. Hora je posvátným poutním místem všech Litevců, spjata s legendami a historií litevského národa už od 14. století.

Legenda vypráví o jednom kopáči pokladů, který zde našel kříž a zlatou patenu, mešní misku, na níž se při křesťanské bohoslužbě obětuje chléb, symbol Kristova těla. Vzácný nález kopáč nevrátil, zato vážně onemocněl. O svém nálezu pověděl místnímu faráři, a ten na základě živého snu kopáči doporučil obejít horu po kolenou a postavit kříž. Po té se kopáč uzdravil. Další dávná pověst vypráví o sedláku a jeho nemocné dceři. Nešťastný sedlák povolal ke své dceři mnoho doktorů, zaplatil jim mnoho stříbrných litů, přišly i báby kořenářky, znalé tajemné moci léčivých bylin. Nic nepomáhalo, dcera chřadla. Až jedné noci seslal Bůh do sedlákova snu anděla se vzkazem: „Udělej kříž a postav ho nad řekou Kulke, která obtáčí svým ramenem Horu křížů. Tvá dcera se uzdraví.“ Stalo se. Sedlák vybral krásný kmen lípového dřeva a dal se do práce. Vyřezal kříž a postavil ho na určené místo. Když se vracel z hory domů, potkal svoji dceru uzdravenou. Zvěst se rychle roznesla krajem a na hoře přibývaly kříže. Po požehnání od kněží se kříže staly významnou součástí křesťanských obřadů. Hora vznikla přičiněním obyčejných lidí, kteří se v bolesti a utrpení upnuli ke kříži a začali kříže stavět.

Křížce se stavěly na počest obětí proticarského povstání, jako symbol utrpení a naděje. Začátkem 20. století zde stálo asi sto křížů a poutníci přicházeli stále s novými křížky, místo se rozšiřovalo. Za sovětské éry se vláda několikrát pokoušela místo zničit, měla snahu vykořenit náboženský a také vlastenecký význam hory. Došlo to až tak daleko, že mocenské síly chtěly na tomto místě vybudovat přehradu, která by posvátné místo zatopila. Nakonec však byla Hora křížů prohlášena národní kulturní památkou. Zasloužila se o to poslankyně Nejvyššího sovětu za Litvu, potom sama skončila na Sibiři. Několikrát byly křížce srovnány buldozerem, dřevěné spáleny, kovové roztaveny. Nebylo to nic platné, lidé opět přicházeli s křížky. Také mnoho lidí, kteří se vrátili z gulagů, přinášelo křížce za sebe a své druhy, kteří zahynuli. Stavění křížů se stalo tradicí, plnili několik úloh: jednak symbolizovali utrpení Krista i útlak prostých Litevců, byly vzdorem proti nepřejícnému Sovětskému režimu.

Na Via Baltica je v blízkosti města Šiaulai u silnice ukazatel označující odbočku k Hoře. Po chvílce nám autobus zastavil na parkovišti u infocentra a několika stánků se suvenýry. Na velké informační tabuli je v různých řečech popsána historie a symbolika místa, ale všude kolem jen naprostá rovina a Hora nikde. Až po projití vysokou klenutou bránou sousedící s infocentrem jsem Horu v dálce uviděla. Nebyla to hora ve smyslu hory, byla to jen malá vyvýšenina – pahorek, a přesto doslova Hora křížů. To, že se musí k Hoře přijít po dlouhém dlážděném chodníku prostředkem louky, pohled na křížce v dálce ještě umocňuje. Mírně přšelo a pod Horou byl tak trochu mumraj. To svatebčané pózovali fotografovi a měli také diváky. Nevěsta v krásných dlouhých bílých šatech s ženichem spolu se svatebčany oslavovali rodinnou událost, očividně děšť jim vůbec

nevadil. Podle starého litevského zvyku přijíždějí novomanželé třeba i z velké dálky, aby položili na Horu svůj společný kříž a vyprosili si požehnání. Svatebčané se vyfotili, věnovali svůj kříž a kytici Hoře, připili si šampaňským a odešli. Najednou bylo ticho a nás, poutníky z České republiky, čekal nezapomenutelný zážitek na posvátném, zvláštním místě.

Na úpatí hory stojí veliká nepřehlédnutelná dřevěná socha Krista s rozpaženými pažemi, jakoby chtěla všechny příchozí přivinout ve své náruči. Je to dar svatého Otce Jana Pavla II., který věnoval Hoře při své návštěvě Litvy v roce 1993. Z tohoto místa posvětil Litvu a celou Evropu. Hora se stala vzácným místem usmíření. Tehdy také Svatý Otec posvětil základní kámen pro nový františkánský klášter. Hora byla v roce 1990 po vyhlášení samostatnosti Litvy svěřena do péče Františkánů.

Za posledních dvacet let se Hora stala celosvětovým poutním místem, poutníci stále přijíždějí a umísťují své kříže. Kříže jsou převážně dřevěné různých velikostí, některé až pět metrů vysoké, bohatě zdobené, vyřezávané, co by umělecká díla místních řezbářů. Kříže jsou i kovové nebo plastové, ověšené růženci, jejichž množství už nikdo nikdy nespočítá. Na křížích jsou vyznačena jména poutníků nebo země, odkud pochází. Kdo hledá, nalezne i kříž darovaný Janem Pavlem II. Objevila jsem kříž přivezený z dalekého Toronta a nechybí kříž ze všech koutů Evropy. Prostředkem Hory vede mezi kříži pozvolně dřevěné schodiště asi třicet schodů na vrchol k vysokému kříži. Z vrcholu schodiště klesá, aby opět stoupalo vzhůru k druhému vrcholu, na kterém má místo veliká bílá socha Panny Marie s Ježíškem obložená květinami a svatými obrázky, nechybí ani drobné mince. Jestli tam byla i česká mince, to jsem v tom množství nerozpoznala, ale teď už určitě vím, že tam je.

Zvláštní místo. Zcela se vymyká všemu, co jsem na svých poutních cestách dosud spatřila. Procházet po cestičkách mezi kříži bylo pro mě neskutečným zážitkem. Když člověk někam jede, většinou má určitou představu o daném místě, ale skutečnost a atmosféra tohoto poutního místa daleko předčila moje očekávání.

Je zde ticho, lidé mlčky s pokorou a v tichém údivu stoupají po schodech a cestičkách Hory. Soukromě jsem si Horu přejmenovala na Horu tisíce křížů, tisíce proseb a tisíce děků. Kolik je na Hoře postavených křížů, tolik je pověstí a lidských osudů. Co kříž, to životní příběh. Člověk zde pociťuje zvláštní atmosféru, zvláštní mrazení po těle, když stojí uprostřed něčeho, co nemá obdoby. Pociťuje zvláštní sváteční pocit a nenachází slova.

Vyhledla jsem si dřevěnou vyřezávanou sochu Panny Marie a na její ruku jsem pověsila malý křížek a modrý plastový růženec z Medžugorie. Docela se tam vyjímal, oživil zašlé dřevo. Už dávno přestalo pršet, slunce si našlo cestu mezi mraky a ozářilo Horu...

Miroslava Jetelinová

RESTITUCE - ODPOVĚDI NA NĚKTERÉ OTÁZKY K VYDÁVÁNÍ CÍRKEVNÍHO MAJETKU

Od té doby, co zákon o majetkovém vyrovnání vstoupil v platnost, se rozběhl administrativní proces, spojený s vydáváním původního církevního majetku. V souvislosti s ním se v létě opět vynořilo několik otázek, které svědčí o častém neporozumění. Zde jsou některé odpovědi.

1. Je církev jen pro věřící?

Církev neslouží jen věřícím v oblasti náboženství, ale zřizuje sociální zařízení, školy, nemocnice, hospice, pomáhá prostřednictvím charit apod. všem občanům bez rozdílu vyznání.

Církev historicky šířila vzdělanost, zakládala už ve středověku špitály, dávala možnost chudým dětem studovat, v kláštrech učila nová řemesla a nové způsoby zemědělského hospodaření, mnohdy nahrazovala a doplňovala činnost státu.

2. Je církev společenstvím prelátů?

Nikoliv. Církev je společenstvím lidí, kteří uvěřili v Boha a snaží se žít podle učení Ježíše Krista. Církev je rovněž otevřena všem občanům, kteří potřebují pomoc či kteří hledají duchovní hodnoty.

V době komunismu nebyli pronásledováni pouze kněží, ale všichni angažovaní věřící.

3. Jaké bylo financování církve před přijetím zákona?

Vlastní zdroje (dary, sbírky, výnosy z vlastní hospodářské činnosti) tvořily téměř polovinu (47%) peněz, se kterými církev hospodařila. Z veřejných rozpočtů se pak financovala více jak polovina provozu církve (příspěvek státu na činnost církví, spolufinancování škol, nemocnic a sociálně prospěšných zařízení – to vše jako u jiných soukromých subjektů).

4. Jaké bude financování církve podle nové úpravy?

Stát postupně přestane církev financovat a církev se tak stanou ekonomicky nezávislé. Výnosy z navráceného majetku nahradí státní příspěvek.

Během 17 let přestane stát platit platy duchovních, rok co rok se příspěvek bude o 5% snižovat, dál bude platit stát jen vyrovnávací příspěvek do roku 2043, poté už se musí církev o sebe starat samy.

5. Doplatí občané na nový model financování církví?

Nedoplatí, dlouhodobě naopak získají. Církev bude platit daně a odvody, zaměstnávat zaměstnance apod. a celkově využívat majetek hospodárněji, než stát.

Zaměstnanci církve nebudou placeni z daní, stát v dlouhodobém horizontu ušetří na výdajích, které by jinak stále stoupaly.

6. Co nová úprava přinese obcím?

Obce budou mít uvolněn blokovaný církevní majetek, stanou se jeho vlastníky. Obce a jejich občané tak získají majetek v hodnotě několika desítek miliard.

Na dosud blokovaných pozemcích mohou obce a města nově stavět domy, komunikace apod. Otázka vlastnictví tak bude vyřešena ve prospěch obcí.

7. Jsou ohroženi soukromníci a organizace, které vlastní církevní majetek?

Nejsou, majetek jim zůstává. Právě za něj bude stát církvím 30 let vyplácet finanční náhrady. Vracení majetku, polí či lesů se týká jen majetku ve vlastnictví státu – tedy obhospodařovaného především Státním pozemkovým úřadem a Lesy ČR, s.p.

8. Co bude sebefinancování znamenat pro církve samotné?

Budou nezávislé na státu. Musí přijmout odpovědnost a zásady dobrého hospodáře.

Investované prostředky se občanům vrátí prostřednictvím sociálních služeb, jako je školství, zdravotnictví, péče o seniory, ochrana památek a rozvoj kulturního dědictví. Církev bude moci více dbát na charitu.

9. Kdo bude vlastnit vrácený majetek? Bude to Vatikán?

Nebude ho vlastnit ani církev, ani Vatikán (tomu v ČR patří pouze budova nunciatury), ani biskupové, ale jednotlivé církevní subjekty, jako jsou biskupství, farnosti, kapituly, kláštery atp. Církve se u nás skládá z více než 3 000 nezávislých jednotek, které se kvůli správě majetku mohou sdružit. Většinou majetek bude spravován na území jednotlivých obcí těmi, kdo k němu mají konkrétní vztah. Výnosy budou sloužit k rozvoji území, na kterém se farnosti nachází.

10. Není vráceného majetku moc, když věřících je málo?

Částečně odškodnění nejsou jednotliví členové církve, ale církevní subjekty. Ty dostávají po právu zpět majetek, který jim dříve patřil. Navrácený majetek a finanční náhrada za nevrácený majetek musí dostačovat k financování činnosti církve a údržbě kulturního bohatství. Náklady na opravu jednoho kostela či historické budovy se pohybují mezi 5 až 50 miliony korun v průměru. Takovýchto budov je u nás více než 12 tisíc.

11. Není finanční náhrada příliš velká?

Hodnota majetku, který zůstane v rukách obcí, je mnohem vyšší než finanční náhrada, která z něj bude postupně vyplácena. Náhrada 44 Kč za metr čtvereční při dnešních cenách pozemků je spíše příliš malá. Navíc se značná část pozemků, které zůstávají obcím, nachází v intravilánu. Na ocenění původního církevního majetku spolupracovalo ministerstvo kultury s ministerstvem financí a ministerstvem zemědělství. Metodika ocenění byla kontrolována renomovanou mezinárodní poradenskou firmou Ernst & Young.

12. Co se stane se zaměstnanci lesů, které se vrátí zpět církvi?

Ti, kdo budou mít zájem a u nichž nový zaměstnavatel neshledá vážné překážky, zůstanou zaměstnání, jen zaměstnavatelem budou církevní podniky. Církev má zájem o odborníky, stejně jako o zachování tradiční výroby a řemesel. Jejím cílem není pouze vytvářet zisk, ale dobrým hospodařením napomáhat rozvoji společnosti.

13. Zakáže církev vstup do lesa?

Nikoliv. Podle § 19 Lesního zákona (289/1995 Sb.) má každý právo vstupu do lesa bez ohledu na to, komu les patří, s výjimkou vojenských lesů, chráněných území, školek atp. S právem vstupu do lesa je zákonem přiznáno i právo sbírat v lese suchou, na zemi ležící klest, a lesní plody pro osobní potřebu.

14. Kam přijdou finanční náhrady

Budou vypláceny po dobu 30 let, postupně budou nahrazovat dosavadní státní příspěvek. Církvím se tak usnadní přechod k finanční nezávislosti. Náhrady se zčásti budou investovat do obnovy vrácených lesů, polí a kulturních památek. Proto církev nemá a nikdy mít nebude na kontech miliardy.

15. Mohou církevní představitelé tento majetek rozkrást?

Kontrolní mechanismy mají jak větší celky – jednotlivé diecéze, tak přímí vlastníci, tj. farnosti apod. Farníci se budou na správě majetku farností podílet v rámci diecézních ekonomických rad a analytické skupiny České biskupské konference. Důsledná veřejná kontrola zajistí transparentnost hospodaření. Církev neplánuje majetek rozprodávat. Upřednostňuje jeho dlouhodobou správu.

16. Co bude tedy s oněmi 134 miliardami?

Církev je začne dostávat po roce 2014 a to tak, že dostane navrácen majetek v hodnotě zhruba 75 miliard a 59 miliardy dostane postupně během 30 let jako náhradu za majetek, který se vracet nebude, protože zůstane obcím a soukromníkům. Z tohoto majetku bude třeba každý rok mít výnos cca dvě miliardy, aby byly zajištěny platy duchovních, zaměstnanců a chod celého církevního aparátu. Počítáme, že to budou 2 % z celkového majetku církve. Musíme ale vytvářet i prostředky pro další investice do obnovy lesů, oprav nemovitostí a památek.

17. Opravdu se katolická církev stane jedním z nejbohatších vlastníků v zemi?

Nikoliv, z celkového objemu restitucí vyplacených lidem i organizacím od roku 1989 (tedy z 2,5 bilionu korun) tvoří církevní vyrovnání 134 miliard, což je 5 %. Také celková plocha lesů a polností, které církev nakonec bude vlastnit, jsou 4 % z celkové výměry v naší vlasti. Církev tedy nevytvoří žádné impérium.

zdroj: <http://tisk.cirkev.cz>

Aleš Pištor

PŘIPRAVUJEME - PŘEDNÁŠKA

P. Jan Nekuda se nedávno účastnil dvou seminářů věnovaných restitucím – tzv. Restitučních dnů pro kněze i laiky. Během podzimu proběhne třetí. Po jeho skončení by rád nabídl přednášku s promítáním. Termín a místo budou upřesněny.

POUŤ NA VRANOV

Buďte srdečně zváni na tradiční pouť naší farnosti na Vranov. Uskuteční se v sobotu 21. září. Průvod tam začíná v 15.30 hodin a mše svatá v 16 hodin. Autobus z Jiřkovic přes Ponětovice, Praci a Kobylnice odjíždí ve 14.15 hod. Autobus ze Šlapanic odjíždí v 14.45 z Riegerovy ulice. Cena dopravy je 60 Kč.

Velmi zajímavá nabídka se na Vranově chystá pro manžele na únor roku 2014. V termínu **5. - 9. února** zde povede exercicie otec Elias Vella s tématem „Výstup na horu manželství“. Toto téma otec Elias ještě v ČR neměl. Duchovní cvičení jsou určeny pro manželské páry (spolu i jednotlivě) nebo pro páry uvažující o manželství. Pro páry, které chtějí přijet s dětmi, bude zajištěn doprovodný dětský program (pozor - kapacita celkového počtu dětí omezena).

CENTRUM PRO RODINU A SOCIÁLNÍ PÉČI PŘIPRAVILO NA ZÁŘÍ 2013

Informační a poradenské středisko pro rodiny Family Point srdečně zve na zajímavé akce.

18. 9. Efektivní přístup k dětské imunitě, 10.00 – 12.00 hod.

Akce Family Pointu **probíhají zdarma.**

KLAS – Klub aktivních seniorů

11. 9. Setkání, Země, kam jsem dojel(a) nejdál, 10.00 – 12.00 hod.

18. 9. Vycházka, Botanická zahrada, 10.00 – 12.00 hod.

25. 9. Setkání, Splněná a nesplněná přání, 10.00 – 12.00 hod.

Kontakt: Mgr. Irena Chaloupková, irena.chaloupkova@crsp.cz, tel. 731 604 064

Finanční gramotnost pro seniory

Seminář je zaměřen na zvýšení finanční gramotnosti seniorů. Nabízí praktické tipy jak pracovat s rozpočtem domácnosti včetně různých možností jeho vedení, jak neupadnout

do dluhové pasti, jak asertivně jednat s neodbytnými prodejci a na koho (kam) se obrátit, když nastanou problémy. Datum konání: 20. září 2013, 8.30 – 14.00 hod.

Místo konání: CRSP Brno, Josefská 1, PC učebna, přízemí. Cena: 500 Kč

Projekt Trojlístek – pohovory se zájemci o zapojení do projektu buď pro roli náhradní babičky nebo rodiny, která náhradní babičku hledá, probíhají každé úterý po objednání na adrese trojlitek@crsp.cz nebo na tel. čísle 602 234 509.

Kariérová poradna, na základě předchozího objednání.

Kontakt: Mgr. Petra Halířová tel. 542 217 464

Příprava na manželství, průběžná setkání.

Kontakt: Mgr. Milana Vykydalová, tel. 736 606 468

Motivační kurz pro ženy před návratem na trh práce

zahájení I.běh - 16.9., II.běh - 17.9. (12 setkání), 8.30 – 12.00 hod.

Cvičení po porodu a pro maminky s malými dětmi

zahájení kurzu v pondělí 23.9. 2013, 11.50 – 12.50 hod., 10 lekcí

Kontakt: Mgr. Irena Chaloupková, irena.chaloupkova@crsp.cz, tel. 731 604 064

Pohybové hry s dětmi

Od pondělí do pátku, pro kojence 6 - 12 měsíců, pro děti 1 - 2 leté, 2 - 3 leté a 2,5 - 5 leté

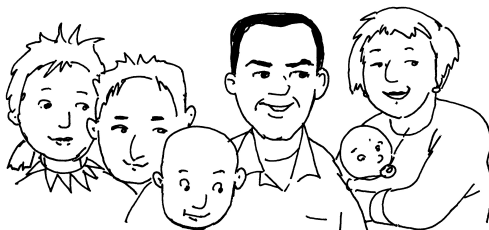
Kontakt: Mgr. Irena Chaloupková, irena.chaloupkova@crsp.cz, tel. 731 604 064

Cvičeníčko pro malé výtvarníky

Pro děti 2 - 4 leté, zahájení kurzu v pondělí 23. 9. 2013, 9.30 – 10.30 hod.

Kontakt: Mgr. Irena Chaloupková, irena.chaloupkova@crsp.cz, tel. 731 604 064

Podrobné informace o programech na telefonním čísle 542 217 464, 731 402 731, nebo na www.crsp.cz

NÁBOŽENSTVÍ 2013 – 2014

(výuka začíná od 23.9.2013)

ročník	škola	vyučující	místo	čas
1	ZŠ Šlapanice	<i>Ivana Horáková</i>	škola	středa 11,45 <i>(od 6.11.2013)</i>
2	ZŠ Šlapanice	<i>Petra Koudelková</i>	škola	středa 11,45
3	ZŠ Šlapanice	<i>P. Jan Nekuda</i>	škola	pátek 11,45
4	ZŠ Šlapanice	<i>Eva Urbánková</i>	škola	středa 12,40
5	ZŠ Šlapanice	<i>Marie Králová</i>	škola	úterý 12,40
6	ZŠ Šlapanice	<i>Karel Buchta</i>	fara	úterý 7,00
7	ZŠ Šlapanice	<i>Rudolf Staněk</i>	fara	středa 7,00
8	ZŠ Šlapanice	<i>Petr Machain</i>	přístavba	úterý 7,00
9	ZŠ Šlapanice	<i>Martina Petříková</i>	fara	čtvrtek 7,00

1 + 2	ZŠ Jiřkovice	<i>Ludmila Buchtová</i>	škola	pondělí 12,00
3	ZŠ Jiřkovice	<i>P. Jan Nekuda</i>	škola	středa 13,00
4 + 5	ZŠ Jiřkovice	<i>Ludmila Buchtová</i>	škola	středa 13,00

2 + 3	ZŠ Kobylnice	<i>P. Jan Nekuda</i>	škola	pátek 12,45
4 + 5	ZŠ Kobylnice	<i>Ivana Kvasničková</i>	škola	středa 12,45

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 29.11.2013

Plánované **datum vydání:** 15.12.2013

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
 Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
 telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!